ഹോസ്കോട്ടിൽ അത്യുന്നതന്റെ സേവനത്തിൽ

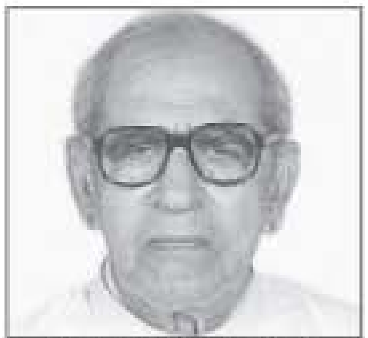

റവ. ഇ.ജെ. ജോർജ്,
അഞ്ചേരി

റവ. പി.ജെ. തോമസ്, ജോസഫ് സാറിന്റെ മാരാമൺ ഇടവകയിൽ വികാരി അച്ചനായിരുന്നു. അച്ചൻ അവിടെനിന്നും കോട്ടയം യെരുശലേം പള്ളിയിലേക്കു സ്ഥലം മാറിപ്പോയി. അവിടെ ശുശ്രൂഷ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ 1940 ൽ വടക്കെ കർണ്ണാടകത്തുള്ള മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ നോർത്തു കാനറ മിഷൻ ഫീൽഡിലേക്ക് മിഷനറിമാരായി പോയി. അച്ചനും കൊച്ചമ്മയും ബിരുദാനന്തര ബിരുദം ഉള്ളവരായിരുന്നു. സകലവും ദൈവത്തിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാണ് അവർ കർണ്ണാടകത്തിലേക്ക് പോയത്. നല്ല പദവിയും ശമ്പളവുമുള്ള ജോലി സ്വയവേ വേണ്ടെന്നു വെച്ചു ശമ്പളമില്ലാത്ത ജോലിയായ സുവിശേഷം, അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവരോട് പറയുന്നതിനാണ് അവർ പോയത്. ഈ മാതൃക ജോസഫ് സാറിനെ നന്നായി ആകർഷിച്ചു. തനിക്കും അച്ചന്റെ നല്ല മാതൃക പിൻപറ്റണമെന്ന് ആഗ്രഹം ഉണ്ടായി. എന്നാൽ ഈ നല്ല കാര്യം ഹൃദയത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചു. സ്വന്തം ഭാര്യ പെണ്ണമ്മയോടുപോലും പങ്കുവെച്ചില്ല.

അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഹോസ്കോട്ടയിൽ (ബാംഗ്ലൂരിനടുത്ത്) പോകുന്നതിനു തന്റെ സ്നേഹിതനായ കോട്ടയം സി.എം.എസ് ഹൈസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകൻ കുറിയന്നൂർ സെന്റ് തോമസ് ഇടവകയിൽ അത്തിനില്ക്കുന്നതിൽ എ.സി. സഖറിയ തീരുമാനിച്ച വിവരം മാരാമൺ അഞ്ചൽ മാസ്റ്ററായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ജോസഫ് സാറിനോട് പറയുന്നത്. വേദപുസ്തകത്തിൽ കന്യക മറിയാമും സെഖര്യാവിന്റെ ഭാര്യയും അവളുടെ ചാർച്ചക്കാരത്തി എലിസബെത്തും തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടിയ അനുഭവമായിരുന്നു അത്. എബ്രഹാം മാർത്തോമ്മ തിരുമേനി സഖറിയാ സാറിനോടു പറഞ്ഞു, വേദപുസ്തകത്തിൽ കർത്താവ് ഈ രണ്ടു പേരെയാണ് തന്റെ വേലയ്ക്ക് അയയ്ക്കുന്നത്. താൻ അതുകൊണ്ട് ഒരാളെ കൂടെ കണ്ടു പിടിക്കണം. അപ്പോൾ രണ്ടുപേരെയും സഭ പ്രാർത്ഥിച്ചയയ്ക്കും. ഒരാളെ ലഭിക്കുന്നതിനു ഔസേപ്പച്ചനും പ്രാർത്ഥിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഇതുവരെയും ഒരുത്തരോടും പങ്കുവയ്ക്കാത്ത ആഗ്രഹം ജോസഫ് സാർ സഖറിയ സാറിനോടു പറഞ്ഞത്. "അങ്ങനെയെങ്കിൽ താനും പെണ്ണമ്മയും കൂടി വരുന്നതു നല്ലതായിരിക്കുമല്ലോ. ഹോസ്ക്കോട്ട കർണ്ണാടകയിൽ തന്നെയാണല്ലോ."

1952-ൽ ബാംഗ്ലൂരിൽ ക്രിസ്ത്യൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് സ്റ്റഡി ആൻഡ് സൊസൈറ്റി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. ആ മീറ്റിംഗിൽ സംബന്ധിക്കാൻ വൈദിക വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന എനിക്കും ഭാഗ്യമുണ്ടായി. ഞായറാഴ്ച ബാംഗ്ലൂർ മാർത്തോമ്മ ആരാധനയിൽ സംബന്ധിച്ചു ശുശ്രൂഷാനന്തരം ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷൻ ഫീൽഡ് സന്ദർശിക്കുന്ന ടീമിന്റെ കൂടെ ഞാനും പോയതു ഓർക്കുന്നു. ടീമിലെ പ്രായം കുറഞ്ഞ ആൾ ഞാനായിരുന്നു. പ്രാരംഭ പ്രവർത്തകരായ റവ. എ.സി. സഖറിയായും, കൊച്ചമ്മയും മൂന്നു കൊച്ചു പെൺകുട്ടികളും, എം.റ്റി. ജോസഫ് സാറും, പെണ്ണമ്മക്കൊച്ചമ്മയും ഒരു കൊച്ചുമകളും രണ്ടു വാടക വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നു. അവർ ഞങ്ങളെ ഹോസ്കോട്ട മിഷനു വാങ്ങിക്കണമെന്നാഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സ്ഥലം കൊണ്ടുപോയി കാണിച്ചു. അവിടെനിന്നും അടക്കം പറഞ്ഞു ആ സ്ഥലത്തിനായി പ്രാർത്ഥിച്ചത് ഓർക്കുന്നു. മടക്കയാത്രയിൽ സന്ദർശകരുടെ പ്രതികരണം മനസ്സിൽ ഇന്നും പച്ചപിടിച്ചു നില്ക്കുന്നു. "കോട്ടയം സി.എം.എസ് ഹൈസ്കൂളിൽ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന എ.സി. സഖറിയ സാർ ജോലി കളഞ്ഞ് ഹോസ്കോട്ടു വന്നിരിക്കുന്നു. മൂന്നു പെൺമക്കൾ. എങ്ങനെ ഇവരെ പഠിപ്പിക്കും. ആര് ഇവരെ വിവാഹം കഴിക്കും? എം.റ്റി. ജോസഫ് സാർ അഞ്ചൽ മാസ്റ്ററും, പെണ്ണമ്മക്കൊച്ചമ്മ പ്രൈമറി സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപികയുമായിരുന്നു. കൊച്ചുമക്കളുടെ ഭാവി എന്താണ്? മിഷനറിമാരെക്കുറിച്ച് തികഞ്ഞ സഹതാപവും ദുഃഖവുമായിരുന്നു എല്ലാവർക്കും തന്നെ. ഇരുണ്ടതും ദുരിതപൂർണ്ണവുമായ ഭാവി. എന്നാൽ ഇന്ന് 55 വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം നമുക്കു ഒന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കാം. എ.സി. സഖറിയ സാർ അച്ചനായി സഭയിൽ നല്ല ശുശ്രൂഷകൾ കാഴ്ചവെച്ചു. അച്ചനും കൊച്ചമ്മയും കർത്താവിന്റെ സന്നിധിയിലേക്ക് കടന്നുപോയി. പെൺമക്കൾ മൂവരെയും മാർത്തോമ്മ സഭയിലെ അച്ചന്മാർ വിവാഹം കഴിച്ചു. നല്ല സാക്ഷ്യം നിറവേറ്റുന്നു. ജോസഫ് സാറും പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയും തങ്ങളെ വിളിച്ച സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവിന്റെ നല്ല സാക്ഷികളായി അവസാനം വരെയും ഹോസ്കോട്ടയിൽ ജീവിച്ചു കർണ്ണാടകയിലെ മണ്ണിൽ അടക്കപ്പെട്ടു. മക്കൾ നാലു പേരും വിവാഹിതരായി. കർണ്ണാടകയിലും അറേബ്യൻ ഗൾഫിലുമായി താമസിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

ജോസഫ് സാറും പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയും.

ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ വന്നിട്ടു അധിക ദിവസങ്ങളായിട്ടില്ല. ഒരു ദിവസം രാവിലെ ഒരു ഏഴു മണിയോടടുത്ത സമയം. അടുത്ത വീട്ടിൽ നിന്നും ഏതോ അത്യാഹിതത്തിൽ പെട്ട ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ദീനരോദനം. സാറ് പെട്ടെന്നു ആ വീട്ടിലേക്ക് ചെന്നു. അപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച, അടുക്കളയിൽ പാതകത്തു കഞ്ഞി വാർത്തുകൊണ്ടിരുന്ന കലം തെറിച്ചുപോയി ചൂടു കഞ്ഞിവെള്ളം ദേഹത്തും കൈയ്യിലും വീണു ശരീരം പൊള്ളി വേദനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുകാരി പെൺകുട്ടിയെയാണ്. സാറിനു പെട്ടെന്നു ഓർമ്മ വന്നു. വീട്ടിൽനിന്നും കർണ്ണാടകയിലുള്ള സുവിശേഷ സ്ഥലത്തേക്ക് വരുമ്പോൾ തന്റെ അമ്മ, മകനെ ഇതുകൂടി കൊണ്ടുപോകണം, ആവശ്യം വരും എന്നു പറഞ്ഞു തന്നയച്ച കുഴമ്പു കുപ്പി. വേഗത്തിൽ പൊള്ളലേറ്റ ഭാഗങ്ങളിലെല്ലാം കുഴമ്പു പുരട്ടി. തനിക്കറിയാവുന്ന ഭാഷയിൽ കർണ്ണാടക പെൺകുട്ടിയെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. സംഭവം നടക്കുമ്പോൾ ആ കുട്ടി മാത്രമേ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഭവനത്തിലുള്ളവർ ഓരോരുത്തരായി മടങ്ങി വന്നപ്പോഴാണ് അത്യാഹിതത്തെക്കുറിച്ചും അയൽക്കാരെക്കുറിച്ചും അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

അത്യാഹിതം ഉണ്ടായ വീട്ടിന്റെയും സാറിന്റെയും എതിർവശത്താണ് ഹോസ്ക്കോട്ട മുൻസിപ്പാലിറ്റിയുടെ വൈസ് പ്രസിഡന്റ് ശ്രീ. ഇഞ്ചപ്പൻ താമസിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന് ബന്ധമുള്ള വീട്ടിലായിരുന്നു അത്യാഹിതം ഉണ്ടായത്. അദ്ദേഹം സംഭവമെല്ലാം വീട്ടിലിരുന്ന് കണ്ടു. അദ്ദേഹം തന്റെ ഭാര്യയെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു, "കേരളത്തിൽ നിന്നും വന്നു താമസിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ ഇനിയും നമ്മുടെ വീട്ടിലെ ടാപ്പിൽനിന്നും വെള്ളം പിടിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അവർ ഇനിയും റോഡരികിലെ ടാപ്പിൽ ക്യൂ നിന്നു ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ട." രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞു അദ്ദേഹം ഒരാളെ വിട്ടു ജോസഫ് സാറിനെ തന്റെ വീട്ടിലേക്ക് വിളിച്ചു. തന്നെത്തന്നെ പരിചയപ്പെടുത്തിയിട്ട് പറഞ്ഞു. "കഴിഞ്ഞ ദിവസം സംഭവിച്ചതെല്ലാം ഞാൻ വീട്ടിലിരുന്ന് നേരിൽ കണ്ടു. ഇതുപോലെയുള്ള സംഭവങ്ങൾ ഇവിടെ ആവർത്തിച്ചേക്കാം. നിങ്ങൾ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനു ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കണം. നിങ്ങൾ എന്തിനാണ് വാടക വീടുകളിൽ താമസിക്കുന്നത്. ഇവിടെ കുറച്ചു സ്ഥലം വാങ്ങി വീടുവെച്ചു താമസിക്കണം." ജോസഫ് സാർ പറഞ്ഞു, "ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു സ്ഥലം വാങ്ങണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ട്. ഞങ്ങളുടേത് ഒരു ചെറിയ സഭയാണ്. അംഗങ്ങളുടെ മനഃപൂർവ്വദാനങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് ആവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള പണം ശേഖരിക്കുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ അന്വേഷണത്തിൽ കുറച്ചു സ്ഥലമുള്ളവർ വില്ക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. കൂടുതൽ ഉള്ളവരെ വേണ്ടത്ര പരിചയമില്ല" അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "എനിക്കു ഈ പട്ടണത്തിൽ കുറച്ചു സ്ഥലമുണ്ട്. നിങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള സ്ഥലം തരാം. വിലയ്ക്കു തരാം. നിനക്കായതുകൊണ്ട് പണം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ തന്നാൽ മതി." അവരിൽനിന്നാണ് മാർത്തോമ്മാ സഭയ്ക്കു രണ്ട് ഏക്കർ സ്ഥലം കർണ്ണാടകയിൽ ഹോസ്ക്കോട്ട മുനിസിപ്പൽ ടൗണിൽ വാങ്ങിയത്. പിന്നീട് ഏഴു ഏക്കർ കൂടി ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷനു വേണ്ടി വാങ്ങിക്കുന്നതിനു കർത്താവു കരുണ ചെയ്തു.

ജോസഫ് സാറിന്റെ മകൾ ഗ്രേസമ്മ കായിക രംഗത്തു മികച്ച പ്രകടനം കാഴ്ചവെച്ച പെൺകുട്ടിയാണ്. ഹോസ്ക്കോട്ട ഹൈസ്കൂളിന് പേരും പെരുമയും ആർജ്ജിക്കുന്നതിന് തന്റെ എളിയ കഴിവുകൾ സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുള്ളത് സന്തോഷത്തോടെ ഓർക്കുന്നു. കായിക അദ്ധ്യാപകനെ കുട്ടികളും നാട്ടുകാരും കൃതജ്ഞതയോടെ ഓർക്കുന്നു.

ജോസഫ് സാറിന്റെ ഏക മകൻ ജെയ്മോൻ തോമസ് ജോസഫ് ഹോസ്ക്കോട്ട മുനിസിപ്പൽ സ്കൂളിലെ Best Out-going Student ആയിരുന്നു. ജെയ്മോൻ എസ്.എസ്.എൽ.സി പാസ്സായപ്പോൾ ജോസഫ് സാർ മകനെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു, "എനിക്കു നിന്നെ കോളജിൽ അയച്ചു പഠിപ്പിക്കുവാൻ നിർവാഹമില്ല. നീ വല്ല ജോലിയും കണ്ടു പിടിച്ചു ജോലി ചെയ്തു പഠിക്കാൻ നോക്കണം." പരിശ്രമവും ദൈവകൃപയും ചേർന്നപ്പോൾ എല്ലാറ്റിനും പരിഹാരം ഉണ്ടായി. Gestetner കമ്പനിയിൽ Sales Representative ആയി മെഷീൻ വില്ക്കുന്നതിലും മെറ്റീരിയൽസ് വില്ക്കുന്നതിലും പ്രാവീണ്യം തെളിയിച്ച് പ്രശംസാപത്രവും കാഷ് അവാർഡുകളും വാങ്ങിക്കുകയുണ്ടായി. ബാംഗ്ലൂരിലെ പ്രസിദ്ധമായ ബ്രിഗേഡ് റോഡിൽ ജെയ്മോന്റെ കാസറ്റുകൾ വില്ക്കുന്ന ഒരു ഷോപ്പ് ഫിലിപ്പോസ് മാർ ക്രിസോസ്റ്റം തിരുമേനി പ്രാർത്ഥിച്ചു ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത് ഓർക്കുന്നു. ജോസഫ് സാറും ഞാനും മിക്കവാറും ഒരുമിച്ചായിരുന്നു ഗ്രാമങ്ങളിൽ സുവിശേഷം പങ്കുവയ്ക്കുന്നതിനു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നത്. അധിക സമയവും നടന്നായിരുന്നു പോകുന്നത്. സാധാരണയായി രാവിലെ പോകുമ്പോൾ ഉച്ചഭക്ഷണവും കുടിക്കുന്നതിനു വെള്ളവും കൊണ്ടുപോകും. ഒരു തണലുള്ള വൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിലോ ഒരു കിണറ്റിൻ കരയിലോ ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിന് ഞങ്ങൾ കൂടും. അങ്ങനെ സിമണ്ടഹള്ളി എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു ഉച്ചസമയം ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പ്രായമുള്ള ഒരു മാതാവു വന്നു തങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിന്റെ ഒരു ദുഃഖം പങ്കുവയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു വീട്. പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുള്ള പെൺകുട്ടിയാണ് മൂത്തത്. അവൾക്ക് ഇളയവരായി രണ്ടു പെൺകുട്ടികളും രണ്ടു വയസ്സുള്ള ഒരു കൊച്ചു മകനും. പിതാവ് മുൻപ് മരിച്ചു. അമ്മയും ഈ അടുത്ത സമയത്തു മരിച്ചുപോയി. അവർക്കു സഹായത്തിനായി ചാർച്ചക്കാരായി മറ്റാരും തന്നെയില്ല. പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുകാരിക്ക് രണ്ടു വയസ്സുകാരനെ നോക്കാനും രക്ഷ ചെയ്യാനുമുള്ള പ്രാപ്തിയില്ല. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ഈ കുട്ടിയെ കൊണ്ടുപോയി വളർത്തി സഹായിക്കണം. ജോസഫ് സാർ പറഞ്ഞു, "എങ്ങനെയാണ് ഈ പ്രശ്നത്തിന് പെട്ടെന്ന് ഉത്തരം പറയുന്നത്? നിങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അതിപ്രധാനമായ കാര്യം. വീട്ടിൽ സ്ത്രീകളോട് ഒക്കെ ആലോചിക്കണമല്ലോ. നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം. ഞങ്ങൾ വീണ്ടും വരാം." ഞങ്ങൾ തിരികെ മിഷൻ സെന്ററിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെയുള്ള ചാപ്പലിൽ സഹപ്രവർത്തകർ എല്ലാവരെയും വിളിച്ചുകൂട്ടി കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു. നമ്മുടെ ആശുപത്രിയിലെ സീനിയർ നേഴ്സ് മേരിയാണ് ആദ്യം പ്രതികരിച്ചത്. "എന്താ അച്ചാ, ആ കുഞ്ഞിനെ ഇങ്ങു എടുത്തുകൊണ്ട് പോരാഞ്ഞത്? നമുക്കു കുഞ്ഞിനെ ഇവിടെ നമ്മുടെ ആശുപത്രിയിൽ വളർത്താം." എല്ലാവർക്കും നല്ല ഉത്സാഹവും സന്തോഷവും. ഞങ്ങൾ പിറ്റേന്നു തന്നെ ആ ഗ്രാമത്തിൽ പോയി ആ അമ്മയെ കണ്ടു. "ഞങ്ങൾ ഗ്രാമത്തിൽ

ശതാബ്ദി കൺവൻഷന്റെ ഏറ്റവും വലിയ മീറ്റിംഗാണ്. സഭയിലെ തിരുമേനിമാർ എല്ലാവരും, പട്ടക്കാരും, സുവിശേഷകരിൽ ഭൂരിഭാഗവും സന്നിഹിതരായിരുന്നു. വലിയ ജനക്കൂട്ടവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാനും ഈ യോഗത്തിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. അന്നേ ദിവസം കർത്താവിന്റെ മഹത്വമുള്ള ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി 100 ആളുകൾ തങ്ങളെ തന്നെ സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. 1947 – ൽ ഈ കൺവൻഷനിൽ നിന്നും തന്നെത്തന്നെ കർത്താവിന്റെ വേലയ്ക്കായി സമർപ്പിച്ചു. കർണ്ണാടകയിലെ വേലയ്ക്കായി കടന്നുപോയ മാരാമൺ ഇടവകയിലെ മനോൺ വീട്ടിൽ എം. റ്റി. ജോസഫാണ് അന്നേ ദിവസം രാവിലെ ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ നിര്യാതനായത്.

വന്നു കുട്ടിയെ എടുത്തുകൊണ്ട് പോകുന്നത് എങ്ങനെയാണ്? നിങ്ങൾ ആരെങ്കിലും ഈ കുഞ്ഞിനെ എടുത്ത് വളർത്തുന്നതായിരിക്കും നല്ലത്. ആരെങ്കിലും കുഞ്ഞിനെ സ്വീകരിച്ചു വളർത്തണം. നിങ്ങൾക്ക് ആകുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ ചുമതല എടുക്കാം. ആരോടൊക്കെയാണ് ആലോചിക്കേണ്ടത് എന്നറിവാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ബന്ധപ്പെട്ടവരോടൊക്കെ ആലോചിച്ച് ഞങ്ങളാണ് ആ ചുമതല ഏൽക്കേണ്ടതെങ്കിൽ, കുഞ്ഞിനെ ഞങ്ങളുടെ മിഷൻ സെന്ററിൽ കൊണ്ടുവന്ന് ഏല്പിക്കണം. പിന്നീട് ഈ കുഞ്ഞിനെ സംബന്ധിച്ച് തർക്കങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ല." പിറ്റേന്ന് ആ മാതാവ് കുഞ്ഞിനെ ഒരു കൊട്ടയിൽ തലയിൽ എടുത്തുകൊണ്ട് വന്നു ഞങ്ങളെ ഏല്പിച്ചു. നീണ്ട കഥ ചുരുക്കമായി പറയട്ടെ. ഈ പൈതലാണ് കർണ്ണാടക സംസ്ഥാനത്തിലെ മാർത്തോമ്മ സഭയുടെ ഒന്നാമത്തെ പട്ടക്കാരൻ, റവ. സാമുവേൽ സന്തോഷം. ദൈവകൃപ എത്ര മനോഹരം!!!

ഞങ്ങൾ ഒരിക്കൽ ഞങ്ങളുടെ നാലു കുട്ടികളെയും ജോസഫ് സാറിനെയും പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയെയും ഏല്പിച്ചിട്ടു വീടു വിട്ടുപോകേണ്ടി വന്നു. ഞങ്ങൾ അവരെ ഭരമേല്പിച്ചു പോയത് കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും ഞങ്ങൾക്കും ശാശ്വതമായ അനുഗ്രഹത്തിന് മുഖാന്തിരമായി. കുട്ടികൾ കിടക്കാൻ, ഉറങ്ങാൻ പോകുമ്പോൾ "ഞാൻ സമാധാനത്തോടെ കിടന്നുറങ്ങും; നീയല്ലോ യഹോവേ എന്നെ നിർഭയം വസിക്കുമാറാക്കുന്നത്." (സങ്കീ. 4:8). അതുപോലെ അതിരാവിലെ എഴുന്നേൽക്കുമ്പോൾ "ഞാൻ കിടന്നുറങ്ങി; യഹോവ എന്നെ താങ്ങുകയാൽ ഉണർന്നിരിക്കുന്നു." (സങ്കീ. 3:5). ഈ വാക്യങ്ങൾ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി. ഈ വാക്യങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായിത്തീർന്നു എന്നുമാത്രമല്ല അനേകരോട് പറയുന്നതിനും പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നു.

ഒരു സംഭവം ഓർക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ കൊച്ചുമകൻ ചിപ്പിയുടെ പിറന്നാളിന് തലേ ദിവസം അവൻ പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയോട് പറയുകയാണ്, "അമ്മച്ചീ, നാളെ എന്റെ പിറന്നാളാണ്. അമ്മച്ചി വരുമ്പോൾ എനിക്കു അച്ചപ്പവും ബനിയനും കൊണ്ടുവന്നു തരണം."

1947 ജൂൺ 27–ാം തീയതി ജോസഫ് സാറും പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയും മൂത്ത മകൾ മോനമ്മയും ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ എത്തുന്നത്. അന്ന് ബാംഗ്ലൂർ മാർത്തോമ്മ ഇടവക വികാരി റവ. എം.ജി. ചാണ്ടി ആയിരുന്നു പില്ക്കാലത്ത് അദ്ദേഹം സഭയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായി. വികാരി അച്ചനും ഇടവകയിലെ സ്നേഹിതരും കൂടി ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷനറിമാരെയും കുടുംബാംഗങ്ങളെയും ബാംഗ്ലൂർ സിറ്റി ഫീൽഡിൽ അവർക്കായി ക്രമീകരിച്ചിരുന്ന വാടക വീടുകളിൽ കൊണ്ടു വന്നാക്കി. വികാരി അച്ചന്റെ കരുതലിനെയും സ്നേഹത്തെയും കുറിച്ച് പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മ പറഞ്ഞതോർക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിലേക്കും ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ടിന്നുകളിലും കുപ്പികളിലും പേര് എഴുതി ഒട്ടിച്ചു യഥാസ്ഥാനങ്ങളിൽ വെച്ചിരുന്നു.

ഹോസ്ക്കോട്ടാ മിഷന്റെ ആദ്യഫലങ്ങൾ അബ്രഹാമും സാറായുമാണ്. ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ നിന്നും അഞ്ചു മൈൽ അകലെയുള്ള ഗൊണക്കനഹള്ളി ഗ്രാമത്തിലാണ് അവരുടെ വീട്. അവരുടെ ജന്മദിനങ്ങൾ അവർക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. അവർ കർത്താവിൽ വിശ്വസിച്ചു സ്നാനമേറ്റത് 1956 ഡിസംബർ 9–ാം തീയതിയാണ്. അന്നു മുതൽ അവർ കർത്താവിനെ സ്വീകരിച്ച ദിവസം അവരുടെ ജന്മദിനമായി കൊണ്ടാടുന്നു. നേരത്തെയുള്ള അവരുടെ പേര് നരസിംഹപ്പ, പിള്ളമ്മ എന്നായിരുന്നു. ഒൻപതു വർഷങ്ങൾ കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനഫലം കാണേണ്ടതിന്. കർണ്ണാടകത്തിലെ വേലയുടെ ആരംഭവും, വളർച്ചയും, വികസനവുമൊക്കെ നേരിൽ കണ്ടു സന്തോഷിക്കുന്നതിനും ആദ്യഫലങ്ങളായ അബ്രഹാമിനും സാറായ്ക്കും പ്രാരംഭ സ്ഥാപക മിഷനറിമാരായ ജോസഫ് സാറിനും പെണ്ണമ്മകൊച്ചമ്മയ്ക്കും വലിയവനായ കർത്താവ് ഭാഗ്യവും അവസരവും നൽവരവും നൽകി അനുഗ്രഹിച്ചു. ഹോസ്ക്കോട്ടാ സഭയ്ക്ക് ഒരു മിഷൻ കേന്ദ്രം, ദേവാലയം, താമസത്തിനു വീടുകൾ, ക്യാമ്പ് സെന്റർ, ആശുപത്രി, വാർഡുകൾ, ഇടവക, ഇടവകാംഗങ്ങളിൽ നിന്നും രണ്ട് അച്ചന്മാർ, സുവിശേഷകർ, കർണ്ണാടക ഭാഷയിൽ ആരാധന, ഇടവകകൾ എല്ലാം ദർശിച്ചു സന്തോഷിപ്പാൻ കർത്താവ് കൃപ ചെയ്തു.

ഒരു നാലു മണി സമയം, ബാംഗ്ലൂരിൽ നിന്നും കുടുംബ സുഹൃത്തും, സഭാംഗവും, ഹോസ്ക്കോട്ടയിലെ വേലയിൽ അതീവ തല്പരനുമായ കെ.ജെ. ഏബ്രഹാം – അവറാച്ചൻ വന്നു. പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മ വളരെ സന്തോഷമായി സ്വീകരിച്ചു. നല്ല പായസവും, കേക്കുമൊക്കെ അവറാച്ചനു കൊടുത്തു. "എന്താ പെണ്ണമ്മേ ഇന്നു വിശേഷം? ആരുടെ പിറന്നാളാണ്?" അവറാച്ചൻ ചോദിച്ചു. പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയുടെ മറുപടി ഞങ്ങൾ എല്ലാവരെയും ആനന്ദത്തിൽ ആറാടിച്ചു. "അവറാച്ചാ, ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണ്."

'ദൊഡ്ഡ യജമാനരു' (വലിയ യജമാനൻ) എന്ന പേരിലാണ് ജോസഫ് സാർ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. പ്രായം കൊണ്ടും സ്നേഹം കൊണ്ടും ജനങ്ങൾ നൽകിയ ബഹുമതിയാണ്.

ഞങ്ങൾ ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ 1965 ജൂൺ ഒന്നിനു ചെല്ലുമ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കു താമസിക്കാൻ ലഭിച്ച വീട് സാറുമൊക്കെ താമസിച്ചിരുന്ന വീടാണെന്നു വളരെ നാളുകൾ കഴിഞ്ഞേ ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയുള്ളൂ. നമ്മുടെ മിഷൻ സെന്ററിൽ രണ്ടു വീടുകൾ മാത്രമെയുള്ളൂ. അതിലൊന്നിലായിരുന്നു ജോസഫ്. സാറും കുടുംബവും താമസിച്ചിരുന്നത്. ഞങ്ങൾ വരുന്നതറിഞ്ഞ് സാർ സ്വമേധയാ താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വീടു ഞങ്ങളുടെ താമസത്തിനു തന്നുകൊണ്ട് ഹോസ്ക്കോട്ട ടൗണിലുള്ള ഒരു വാടകവീട്ടിലേക്ക് മാറി താമസിക്കുകയായിരുന്നു. സാറിന്റെ സ്നേഹവും കരുതലും എത്ര വലിയത്.

ജോസഫ് സാറും പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയും നല്ല കൃഷിക്കാരാണ്. വീട്ടുവളപ്പിൽ വെള്ളം കോരി നനച്ചു വളർത്തിയ കരിവേപ്പ്, വാഴ ഒക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ഓർക്കുന്നു, സാറു വെള്ളം കോരി നട്ടു വളർത്തിയ ഒരു നല്ല പൂവൻകുല വിളഞ്ഞു പഴുക്കാറായി. ഞാൻ അതു വെട്ടി സാറിനു കൊടുത്തയച്ചു. സാറ് അതിന്റെ ഒരു ചെറിയ അംശം എടുത്തിട്ട് സിംഹഭാഗവും ഞങ്ങൾക്കു കൊടുത്തയച്ചു. അതാണ് ജോസഫ് സാറും പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയും.

1986 ജൂണിൽ പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയ്ക്ക് നല്ല സുഖമില്ല. ബാംഗ്ലൂർ സെന്റ് ഫിലോമിനാസ് ഹോസ്പിറ്റലിൽ അഡ്മിറ്റു ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞു കൊച്ചമ്മയെ കാണുന്നതിനായി ഞാൻ ബാംഗ്ലൂരിൽ പോയി. കൊച്ചമ്മയെ കാണുകയും കുറച്ചു സമയം സമീപത്തിരുന്നു സംസാരിച്ചു. പ്രാർത്ഥിച്ചു. അന്നു രാത്രി ഹോസ്ക്കോട്ടിൽ പോയി ജോസഫ് സാർ ഒന്നിച്ചു സംസാരിച്ചു. കുറച്ചധികം സമയം ഞങ്ങൾ ഇരുന്നു സംസാരിച്ചു. സാർ പറഞ്ഞു, "അച്ചാ ഞാൻ എല്ലാ വശവും ചിന്തിച്ചു. കർത്താവ് പെണ്ണമ്മയെ തന്റെ അടുക്കലേക്ക് വിളിക്കുകയാണെങ്കിൽ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്? ബാംഗ്ലൂരിൽ ഒന്നും കൊണ്ടുപോയി അടക്കേണ്ടാ, ഞങ്ങൾ ഹോസ്ക്കോട്ടയിലെ വേലയ്ക്കായിട്ടാണല്ലോ വന്നത്. ഹോസ്ക്കോട്ട മിഷന്റെ ഗൊണക്കനഹള്ളിയിലുള്ള സെമിത്തേരിയിൽ മതി." മനസ്സിലുള്ള ഈ താല്പര്യം എന്നോട് പങ്കുവച്ചതിന് ഞാൻ സാറിനു നന്ദി പറഞ്ഞു. ഈ കാര്യം ഹോസ്ക്കോട്ടയിലുള്ള പി.വി. ഫിലിപ്പ് അച്ചനോടും ബാംഗ്ലൂരിലെ സഹോദരന്മാരായ അച്ചന്മാരോടും പറയുന്നതിന് എനിക്കും അവസരം കിട്ടി. ആയതു ആവശ്യ സമയത്തു സമയോചിതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു സഹായകമായി.

മാരാമൺ കൺവൻഷന്റെ ശതാബ്ദി മീറ്റിംഗ് ദിവസം കർത്താവ് തന്റെ മകനെ തന്റെ ദിവ്യ വിചാരണയിൽ തന്റെ മാറ്റിലേക്ക് സ്വീകരിച്ചു. ദുഃഖവാർത്ത് മീറ്റിംഗ് സമയത്ത് എനിക്കു ലഭിച്ചു. ശവസംസ്കാര ശുശ്രൂഷയിൽ പോയി സംബന്ധിക്കുന്നതിന് കർത്താവ് ഞങ്ങൾ ഇരുവർക്കും കരുണ ചെയ്തു. ജോസഫ് സാറും പെണ്ണമ്മ കൊച്ചമ്മയും 1947 ജൂൺ 27–ാം തീയതി ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ വന്നു. ആ നാടിനെയും ജനങ്ങളെയും സ്നേഹിച്ചു. അവരോട് യേശു കർത്താവിനെ ജീവിതത്തിൽ കൂടിയും വാക്കിൽ കൂടിയും സാക്ഷിച്ചു. ഏതൊരുദ്ദേശത്തിനുവേണ്ടി കർണ്ണാടകയിൽ വന്നുവോ, ആയതിന്റെ നിർവ്വഹണത്തിനായി അവിടെ ഒരു സ്ഥലം വാങ്ങി, വീടു വെച്ചു കുടുംബമായി താമസിച്ചു. തിരികെ ജനിച്ച ദേശത്തേയ്ക്ക് പോയില്ല. കർത്താവ് കാണിച്ചുകൊടുത്ത അപ്പോസ്തലനെപ്പോലെ താൻ ഘോഷിച്ച സുവിശേഷത്തിനു തന്റെ സകല ശക്തിയും നൽകി കർണ്ണാടകയിലെ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട മണ്ണിനോട് അലിഞ്ഞു ചേർന്നു. 1947 മുതൽ 1995 വരെ 48 നീണ്ട വർഷങ്ങൾ കർണ്ണാടകയിലെ ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ താമസിച്ച് തന്റെ രക്ഷകന്റെ വേലയിൽ തന്നെത്തന്നെയും കുടുംബത്തെയും നൽകി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് കർത്താവ് കരുണ ചെയ്തു.

1995 ഫെബ്രുവരി 18 മാരാമൺ കൺവൻഷന്റെ ശതാബ്ദി മീറ്റിംഗ് മാരാമൺ കൺവൻഷൻ മണൽപ്പുറത്ത് നടക്കുകയാണ്. അദ്ധ്യക്ഷവേദിയിൽ മാർത്തോമ്മ വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്ത അലക്സാണ്ടർ മാർത്തോമ്മ തിരുമേനിയും, വിശിഷ്ട അതിഥികൾ ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയുടെ പരമാദ്ധ്യക്ഷൻ ആർച്ച് ബിഷപ്പ് ജോർജ് കേറിയും, പത്നിയും, സുവിശേഷ പ്രസംഗസംഘം പ്രസിഡന്റ് ജോസഫ് മാർ ഐറേനിയസ് തിരുമേനിയും ഉപവിഷ്ടരായിരുന്നു. സംഘം ജനറൽ സെക്രട്ടറി റവ. ഡോ. ഡി. ഫിലിപ്പ് തന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ, കൂട്ടത്തിൽ 'ഹോസ്ക്കോട്ടയിലെ ജോസഫ് ഇന്ന് രാവിലെ മരിച്ചു പോയി" എന്നറിയിച്ചു. പ്രസിഡന്റ് തിരുമേനി തിരുവചനത്തിൽ നിന്നും, "മനുഷ്യപുത്രൻ തേജസ്കരിക്കപ്പെടുവാനുള്ള നാഴിക... ആമേൻ ആമേൻ ഞാൻ നിങ്ങളോട് പറയുന്നു, കോതമ്പു മണി നിലത്തു വീണ് ചാകുന്നില്ല എങ്കിൽ അതു തനിയേ ഇരിക്കും. ചത്തു എങ്കിലോ വളരെ വിളവുണ്ടാകും. എനിക്കു ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്നവനെ പിതാവ് മാനിക്കും" (യോഹന്നാൻ 12:23–26) വായിച്ചു. ശതാബ്ദി കൺവൻഷന്റെ ഏറ്റവും വലിയ മീറ്റിംഗാണ്. സഭയിലെ തിരുമേനിമാർ എല്ലാവരും, പട്ടക്കാരും, സുവിശേഷകരിൽ ഭൂരിഭാഗവും സന്നിഹിതരായിരുന്നു. വലിയ ജനക്കൂട്ടവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാനും ഈ യോഗത്തിൽ സംബന്ധിച്ചിരുന്നു. അന്നേ ദിവസം കർത്താവിന്റെ മഹത്വമുള്ള ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി 100 ആളുകൾ തങ്ങളെ തന്നെ സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. 1947–ൽ ഈ കൺവൻഷനിൽ നിന്നും തന്നെത്തന്നെ കർത്താവിന്റെ വേലയ്ക്കായി സമർപ്പിച്ചു. കർണ്ണാടകയിലെ വേലയ്ക്കായി കടന്നുപോയ മാരാമൺ ഇടവകയിലെ മനോൺ വീട്ടിൽ എം.റ്റി. ജോസഫാണ് അന്നേ ദിവസം രാവിലെ ഹോസ്ക്കോട്ടയിൽ നിര്യാതനായത്. മാർത്തോമ്മ സഭയിലെ സുവിശേഷകന് തന്റെ സ്വർഗ്ഗീയ ഭവനത്തിലേക്ക് കടന്നുപോകുന്നതിനുള്ള വിളി ലഭിച്ചത് ഈ നല്ല ദിവസത്തിലായിരുന്നു. ഒരു സുവിശേഷകൻ തന്റെ ഓട്ടം തികച്ചപ്പോൾ ആ ബേറ്റൺ ഏറ്റു വാങ്ങുന്നതിന് കർത്താവ് 100 പേരെ എഴുന്നേല്പിച്ചു. ദൈവത്തിന് സ്തോത്രം.

(Taken from the book - His Majesty's Service - Page 118-129)